

У результаті вивчення практичного досвіду підготовки студентів немовних спеціальностей у плані оволодіння іншомовною комунікативною компетенцією виділено низку суперечностей, що об'єктивно існують на практиці в процесі навчання іноземних мов студентів університету. Це невідповідність між потребою суспільства у фахівців з вищою освітою, які добре володіють принаймні однією іноземною мовою, і ставленням до іноземної мови як непрофільної дисципліни, між визначенням суспільством необхідності підготовки майбутніх фахівців до міжнародної співпраці й відсутністю відповідних соціально-педагогічних умов для формування й розвитку навичок міжкультурного спілкування, між традиційним вивченням граматики, лексик, навчанням перекладу на заняттях з іноземної мови й необхідністю формування практичних навичок іншомовного спілкування, між відсутністю системного зв'язку між професійною та іншомовною підготовкою студентів немовних спеціальностей у ВНЗ.

*Деса Барилюк
Оксана Пилипчук*

м. Львів

МЕТОДОЛОГІЯ ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

Кожна наука має свої вузькі завдання, свої способи та об'єкти дослідження. На основі багаторічних досліджень процесу навчання іноземних мов фахівці дійшли висновку, що, спираючись на основні принципи педагогіки, на лінгвістику та психологію і розвиваючись у тісній взаємодії з ними, методика викладання іноземних мов має всі визначальні ознаки, які характеризують будь-яку самостійну науку. Вона має теоретичний фундамент, експериментальну базу, свої об'єкти дослідження, цілі та завдання, свою структуру і систему понять.

Методи дослідження мають на меті одержання наукових даних про закономірності навчання іноземних мов, про ефективність навчальних матеріалів, що використовуються, способів і форм навчально-виховного процесу.

Науковий пошук починається з чіткого визначення проблеми, цілей і завдань дослідження. Коректно сформульована проблема зумовлює правильний напрям і вибір методів дослідження. Успіх наукового дослідження повністю залежить від обов'язкового врахування таких положень: а) об'єктивності дослідження явища; б) врахування всіх інших зв'язків, притаманних явищу, яке вивчається; в) бачення досліджуваного явища у розвитку.

Серед основних методик варто виділити класичні та нетрадиційні.

Класична методика найчастіше використовується викладачами вищої школи. Увага рівномірно приділяється всім чотирьом аспектам вивчення мови: аудіюванню, граматиці, читанню та розмовній мові. Викладач за цією методикою повинен бути українськомовним (російськомовним), тобто не носієм мови. У результаті цей підхід дає стабільні фундаментальні знання, які допомагають як розуміти, так і формувати та виговлювати свої власні думки англійською мовою.

Таким чином серед переваг цієї методики можемо виділити фундаментальність, комплексність вивчення та довгостроковий результат. Проте даній методиці властива і низка недоліків, зокрема це затратність у часі, недостатньо уваги приділяється спілкуванню.

Комунікативна методика — одна з найпопулярніших методик вивчення англійської мови в світі. Найбільше уваги у цьому набула спочатку у США та в Європі. Найбільше уваги у цьому методі приділяється спілкуванню і аудіюванню. Викладач, хоч і українськомовний, буде якомога менше спілкуватися своєю рідною мовою і якомога більше англійською. Тобто основною метою цієї методики є занурити студента в англійське середовище, навчити спілкуватися англійською мовою, вивчати лексику.

До переваг методики варто зарахувати наступні: формування навичок спілкування і неформальне навчання. Щодо недоліків, то менше уваги приділяється граматиці та вивченню складної лексики.

Попри беззаперечне лідерство комунікативної методики, далеко не всі вищі навчальні заклади використовують саме її. Існує безліч інших нетрадиційних методик, розроблених філологами або